

Paraula

Un relat de: [Xantalàm](#)

Mai no ha estat trobada,
no deixà cap petja, cap senyal
ni marca
sobre el caos de la pedra.
Ningú, ni el paleontòleg, viurà l'excitació
de la descoberta;
no amoixarà mai el fòssil
de la paraula primera,
la fràgil ossada, el so primigeni
gravat a la sorra de l'aire.

Desconeixem com sona;
si brota de la paüra en la nit fera,
en la foscor de la cova,
o del crit de la tempesta
quan la pluja a raig ressona a la boca.
¿Neix potser enredada en una carícia,
treu cap entre els dits, per art de màgia,
o els amants la masteguen al uníson
gitats a la llera de l'alba?

La paraula primera, origen,
llum i bressol,
roman a l'obaga de les paraules.

La cerca del foc, l'espetec i la flama,
despunta el so als llavis,
un bri de música neix dedins la gola,
creix mestissa, impura,
rodola segles pel camins polsegosos,
conviu promíscua,
s'atura, reprèn la marxa,
s'abreuja, la rompen, s'allarga,
muda la pell a trossos...

i ens arriba novella i flamant,
en el balbuçig d'un nen,
obrint-se pas a quatre grapes.